

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Jeg drømte en Drøm, som blev borte igen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Jeg drømte en Drøm, som blev borte igen", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 171. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid81430/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

9 Saa Uskyldighed paa Jord
Tit endnu maa bløde,
Dyrt, det vidner dog Guds Ord,
Falskheden skal bøde;
Sandhed lever op paany,
Falskhed synker som et Bly
Evig i Afgrunden!

No. 53.
Nebukadnesars Drøm.
(Daniel 2.)

Egen Melodi af L. M. Lindeman.

- 1 »Jeg drømte en Drøm, som blev borte igjen,
Den, Viismænd! I hurtig mig bringe!
Hvis ikke, saasandt jeg bær Sværdet ved Lænd,
Skal flux Eders Hoveder springe:«
Saa raabde i *Babel* den stolte Tyran,
Hans ypperste Konst var hvad Bødlerne kan,
Saa tænke Tyranner tilhobe!
- 2 *Chaldæernes Vise fra Babel til Rom*
Man hørde al Verden berømme,
I Stjerner de læste hver Dødeligs Dom,
I Bøger Udtydning paa Drømme;
Men Konger at melde, hvad sidst de har glemmt,
Det, sagde Chaldæer, det mægte bestemt
Kun Guder, som Kjød ikke kjender.
- 3 Da var der i *Babel* en Tjener af Gud,
Den Gud, som end Kjød ikke kjender,
Paa *Nebukadnesars* tyranniske Bud
Han og faldt i Bøddelens Hænder,
For han var oplært i Chaldæernes Konst,
Tyrannen det voldte, men altid omsonst
Uskyldig man er hos Tyranner!

- 4 Det *Daniel* vidste, saa viis og saa klog,
Som Ingen ved Flid og ved Ave,
Thi han vidste meer, end man læser i Bog
Selv den, der fik Stjerner til Stave,
Han bad kun om Frist til at klare den Sag,
Og Natten ham lærde at føre for Dag
Den Drøm, som i Glemsel var jordet!
- 5 Han stædtes for Kongen og sagde: Guds Fred!
Og hilste fra ham i det Høie,
Du drømde, o Konge! og gyste derved,
Et *Billed* dig svæved for Øie,
Dets Been var af Jern og af Kobber dets Bul,
Af Sølv var dets Bryst og dets Hoved af Guld,
En Jette med Krands som af Straaler!
- 6 Da løste fra Klippe sig lønlig en Steen,
Hvor Ingen saae Haand eller Hammer,
Af Leer under Jernet var Billedets Been,
Mod dem ruller Stenen og rammer,
Det brager, det brister, det styrter i Gruus,
Men Stenen ei blot bliver stor som et Huus,
Den voxer til Verden opfyldes!
- 7 Hvad Synet betyder nok vide du gad,
Velan da! min Gud lader melde,
At *Rigerne fire* skal glitne paa Rad
Som Malmene fire i Vælde,
Det Første er dit, som et Hoved af Guld,
Det Andet skal skinne som Sølv over Muld,
Saa Kobberets Tid og saa Jernets.
- 8 Som Jernet med Leret, det Stærke med Svagt
Skal blandes i Riget det Fjerde,
Men da ruller Stenen mod Støtten med Magt,
Ja, da bliver Nyt der paa Færde,

Et Rige sig stifter da Himmels Gud,
Som over al Jorden skal brede sig ud,
Dets Tid er som Evigheds Dage.

9 Af Støv var Profeten, til Støv blev og han,
Saae *Babylons* Fald dog i Kvelde,
Og *Perser* og *Græker* og *Romer* om Land
Hver glimred sin Time i Vælde,
Til Romernes Staal efter Blod satte Rust,
Da Himmels Gud under Keiser *August*
Opretted sit evige Rige!

10 Ja, Riget, som Guder, der ei var hos Kjød,
Forkyndte i Daniels Dage,
Vel evigt maa blive, som Spaadommen lød,
Som alt det er stort uden Mage,
Og Riget er vores, som stole paa *Christ*.
O, vel maae vi her, men dog høiere hist
Lovsjungende prise vor Lykke!

No. 54.
Ezechiel.

Kan synges som: Sin Vogn gjød han af Skyer blåa.

1 Der var en gammel Præste-Søn,
I *Babels* gyldne Dage,
Hans Sanger-Røst fandt Verden kion,
Hans Ord var den til Plage,
Men skøndt forstummet er hans Røst,
Dog Herrens Folk end suger Trøst
Af Ordets Billed-Stave.

2 Han eenlig stod paa Foden reen
I Seer-Land paa Slette,